

ANNO 1744. J. 43. Decernentes presentes Literas, etiam ex eo quod Major Penitentiarius, ac praefata Penitentiaria Regens, aliqui Officiales, & Ministri praedicti, ac alii quicumque in praemissis quomodolibet interesse habentes, seu habere praetendentes, eidem praemissis non conferant, aut vocati, seu audit non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, & iudiciali, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostrae, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse, sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Majori Penitentiario, Regente, exterisque Penitentiaria Officialibus, & Ministris praedictis, aliisque ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, & sicque per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, ubique iudicari, & definiti debere; irritum quoque, & inane, quicquid fecerit super omnibus, & singulis praemissis, vel circa ea, a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula de iure questio non tollendo, necnon duabus praemissis S. Pii Papae V. Praedecessoris Nostri, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictae penitentiariae etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivae vocis oraculis, privilegiis, indulgentiis, & quibusvis alii sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Praedecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individualis, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iidem praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum praesentium, illis alias in suo robore permanens, harum serie derogamus.

§. 45. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, confirmationum, derogationum, aliorumque praemissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragésimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno IV.

D. Cardinalis Passioneus.
J. Datarinus.
VISA DE CURIA.
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicat. die 27. eiusdem Mensis, etc. Anni.

CONTRA

Non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes; aut Sacramentales Confessiones excipientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Sacerdos in aeternum Christus Dominus, dum ipsa nocte, in qua tradebatur, Apostolis a se ipso delectis consecrari Corpus sui, eiusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo praepcepto suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Caelitium, omnibus quidem adoptionis sui filii ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem sangundum honorem assumerentur, quam qui a Deo vocati, utque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, iuxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud mansuetum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effudit, manu arripientes, praeter eos, qui ex designata Tribu, & familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quanto magis putandum est deteriora supplicia merei eos, qui, profani cum sint, adeo praestantiori novae Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare presumpserint; quum praesertim ea nulliter, & irritè celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationibus adhibere, atque receptis Latria protestationibus impie prosequantur, & quantum in ipsis est, in idem idololatriae crimen fideles, Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces vero illi, qui absque legitima auctoritate, in Penitentia Tribunalibus; tanquam Iudices auctoritatis, sedere audeant, eamque sibi falso asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam aeterni fœderis Sponsor Dei Filius nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicatum promissit; severioribus profecto poenis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanae conculet, & sanguinem Testamenti, a quo virtus illius omnis promanans, pollutum ducant, contentibus vero fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

§. 1. Et quidem gravissima huiusmodi scelera execrantur Romani Pontifices Praedecessores Nostri Paulus IV. & Sixtus V. decreverunt; ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missam celebrationem usurpare, & Sacramentum Penitentiae ministrare presumpserint, a Iudicibus Sanctae Inquisitionis tradi deberent Curiae Seculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhaerens se record. Clemens Papa VIII. Praedecessor Noster, ne circa poenam huiusmodi delinquentibus irroganda ulla dubitatio locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si aliter*, datis in aliquo Ot. forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentissimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missam celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, & praedictis Iudicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tanquam Ecclesiae misericordiam indigni, a Foro Ecclesiastico abiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, rito degradati, statim Curiae Seculari tradantur, per Iudices Seculares debitae poenis plectendi.

§. 2. Et succedente recte pariter mem. Praedecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datis die vigesima tertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*,

PONT. A.IV. XCVI.

Exordium a Dignitate sacerdotii adve Legi.

Quod per se. litem Ordinationem con. tur.

Paulus IV. & Sixtus V. omnes Sacerdotes a sacra ministerio decesserint, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem.

Clem. VIII. idem statuit, ut si quis in aliquo Ot. die Ecclesiastico constituitur effectus da. gradatione.

Urb. VIII. extendit per. lites Con. stitutions. ut defectus utat minist. na suffrag. reat.

Depo. ces.
Sando pe. calis.
Dat. die 13. Apr. 1744.

BULLARIUM.

PONT. A.IV. *scium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se praefatis sceleribus obstrinxerit, mandaverit eos privilegio gratiae minoris annis viginti quinque, nullatenus excusari, dummodo viginti annos expleverint, quominus ad normam dictae Constitutionis Clementinae, statim Curiae Seculari, condignis poenis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari praecipimus, earum omnium tenores, ac si praesentibus de verbo ad verbum insertae forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

§. 3. Quia vero propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentibus in Romana atque Universalis Inquisitione Consultoris munere fungebamur, ab huiusmodi criminum Reus, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum praetextu, poenarum ut supra iuste indicandarum condonationem, aut saltem minoratorem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstrictas opponi solere, quod aut Testes cumlaverit in sua quolibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotibus Vestibus indumentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius vero unam, alius aliam Missam partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusus fuerit promotio Rei ad Ordinem Presbyteratus, iuxta praesentem unum, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandum vero delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed atque unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, iuxta assertum sensum praedictarum Constitutionum, nequaquam sufficit ad incurrendas poenas in eisdem propositas; vel denique, etiam si plures huiusmodi sacrales Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatae fuisse.

§. 4. Idcirco Nos, frivola huiusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque etiam auditu consilio Ven. Fratrum Nostrarum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitionum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolica potestate plenitudine, statim primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missae non satis plene probatum dici possit, ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Seculari, quando Testes induci in suis quisque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per huiusmodi depositiones acquisita satis relevancia iudicari debeant, ut Reus tormentis subiciatur, ad elicendam veritatem.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in huiusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro eisdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem duxerit. Verum ubi, hoc pacto, ex huiusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constet, minime Reum fuisse promotum; id satis superque evidolum, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere unum probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium praetendat, suam promotionem ad praedictum Ordinem concludenter ostendere.

§. 6. Sub dispositione vero praesentis Nostrae, necnon praemissorum omnium Constitutionum comprehenditur gradus, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missae partem celebrasse iudicaverunt, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiae, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint; quomvis de prolatione for-

mae consecrationis non constet: cum ex huiusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promoti erga puram Panis, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non perada Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsum ad mitiorem poenam deveniatur, arbitrio, & prudentia Iudicis Ecclesiastici praesumendam.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab huiusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem praetendi solent, seu singularem, seu conjunctionem considerentur, nullatenus attendi, seu eidem Reis suffragari debere statimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Seculari; vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Seculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a iure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

§. 8. Eadem declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutis, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem penitentibus impertiri praesumant; quos pariter eidem poenis traditionis brachio Seculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Seculari, etiam pro prima vice, subiaci debere praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab huiusmodi Reis ad propriam causam aptabiles, in sui defensionem sui excusationem adduci contingerit: Sed unum dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandae poenae, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolata fuisse: tunc enim concedimus, ut Iudex Ecclesiasticus mitiorem poenam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cuiusvis status, gradus, ordinis, praerogative, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non conferentur; nec ad ea vocati, & audit, neque causa propter quas eadem praesentes emanaverint, adducta, verificata, vel sufficienter, aut ullo modo justificata fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis iudiciali, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formalis, & substantiali defectu notari, impugnari, insinuari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolicae potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore, quodcumque spectabit, indelebiter, & incompulse observari.

§. 10. Sicque, & non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque Iudices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra haereticam pravitatem Generales Inquisitiones, & alios eisdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedictae Nuncios, aliove quolibet quacumque praerogativa, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter iudicandi, & interpretandi facultate, iudicari, & definiti debere; ac irritum & inane, si fecerit super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

ANNO 1744.

Præmissa exceptiones tam fortiam quam contumaciam non suffragari decernit.

Quidquid casus non promovit Celebrantes fuit, contra non promovet Confessiones audientes huiusmodi.

Excipitur casus non prolatae absolutionis, forma.

Clausula praesertiva.

Alter iudici prohibetur.

ANNO 1744. Contrarii plurimum derogatur.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de iure quae non tollendo, alisque Apostolicis, ac in Universitatibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegii quoque, exemptionibus, & indulgiis etiam in corpore iuris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specificis, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestate plenitudine, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium praesentium concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasionis praesentibus pro plene, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respective habentes, illis alias in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, ad praesentium effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis in omnibus suis.

§. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, & in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam praetendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, & Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, & in Aede Campi Florae per aliquem ex Curatoribus nostris, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde aspicere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae, & notificatae fuissent.

Transumptis eadem praesenti fuerit.

§. 13. Utque earumdem praesentium transfumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsi praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

Sanctio Penalit.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel eam ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incurrendam.

Dat. die 20. April. 1744.

Darum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

CONFIRMATIO UNIONIS

PONT. A. IV. XVIII.

Omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuaniae, quam Russiae, seu Poloniae, in unam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptycki Archiepiscopo Metropolitano totius Russiae; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandrita, Archimandritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER plures jucunditatis fructus a Nobis abunde perceptos, dum illustrium aliorum Praedecessorum Nostrorum morem resumpimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotii Propagandae Fidei praepositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocre profecto gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenae, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, una cum Ven. Fratribus Nostris praedictam Congregationem constitutibus, tractavimus, atque discussimus.

§. 1. Et quidem praecleara Nationis Ruthenae merita Nobis comperta sunt ex facris historis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MCXLVI. Praelecto Ruthenus Concilium Nationale Kioviae habuisse, quo se opponeret (schismati per Michaelaem Ceraulorum Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitas Apostolicae Sedi obedientiam praestitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papae IV. in Concilio generali Lugdunensi I. professi sunt: Illustrum porro Illustrum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, & Orientalem, Ecclesiam stabilenda: Denique Michaelaem III. Kioviensem Metropolitanam, consentientibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Brasiliae, Concilium coegisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenae cum Sede Apostolica Unio decreta sunt, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad sel. rec. Clementem Papam VIII. Praedecessorem Nostrum, cui datum fuit praedictam Nationem ad Ecclesiae Romanae communionem recipere, ejusque Unionem per literas Apostolicas confirmare.

§. 2. Eximii hinc totius Nationis promeritis iungenda sunt ea, quae peculiariter sunt Ordinis Monachorum S. Basilii; quorum spectabilis ceteris est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quae in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolitanus, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; in sine ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimae Trinitatis Vilnae constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus vero Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quae antea segregata debebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quae de nomine supra dicti Monasterii Congregationem SS. Trinitatis Unitorum, nuncupavit: cumque bene nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonice esse, aut haberi posse, absque auctoritate & beneplacito Sedis Apostolicae, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu sel. record. Urbani Papae VIII. cum praecedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Poloceni, Josaphat Monachus S. Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismate in odium Catholicae Fidei, & Unitatis illatum.

PONT. A. IV. XVIII.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut praefertur, in unam Congregationem sic constituta, & coherentiter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, praedicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandrita directione, & regimine unia fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabilendam, & ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quae se ad eandem adjungere optarent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diocesisbus Uladimiriensis, Lucecoriensis, Chelnicensis, Leopoliensis, & Premisliensis adhuc relicta erant, quae & omnino separata ab ea Congregatione, & singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papae XI. coacta in Civitate Zamocifana Synodo Nationali Archiepiscopo Edesta, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicae Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, praedicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri deberent; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub praesidentia Metropolitanum, & cum assistentia Proto-Archimandrita Congregationis Sanctissimae Trinitatis, ut pro omnia ordinarentur, & constituerentur, quae ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticae Discipline summopere profuturum, si omnia Monasteria, quae Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitationis ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, praevio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandae Fidei negotiis praepositi, Synodum Zamocifaniam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis praerit fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, praesidente Archiepiscopo Metropolitano; & adstante praedicti Congregationis sanctissimae Trinitatis Proto-Archimandrita, ac Monasteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum praeter veterem Congregationem Provinciam Lithuaniae, Sanctissimae Trinitatis nuncupatam, nova haec efformata fuerit Provincia Russiae, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimae Virginis.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotii Propagandae Fidei praepositorum sub die 1. Maji Anno 1741. facile conjecimus, non levis momenti diffensionis inter veterem, & novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eidem occurreretur; cum ea jam quaesilio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio & distincto Proto-Archimandrita subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicae unienda, & illius Proto-Archimandrita, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basilianis, subicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogere Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandrita: Huic vero Capitulo praesideret Metropolitanus Russiae, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaeque plura constituta fuerunt, quae legi possunt in Decretis sub praedicta die emanatis. Atque inter caetera, supra dicti Apostolicae Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas praefatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandrita constitui curaret, cujus Alternativae initium a Provincia Lithuaniae desumeretur.

§. 6. Cumque praedictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indicarit in Civitate Dabnensis, de mense Maio Anno 1743. Metropolitanus Russiae in eo praesidente, atque interveniente Episcopo Zeno-politano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constituta fuit unica Congregatio, ex duabus praefatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandrita; supra dicta et-

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Quorum Congregatio SS. Trinitatis existit a temporibus Urbani VIII.

Elogium Ordinis Monachorum Basilii Magni Rutheni.

Nationi Ruthenae laudes temporibus Clementis VIII. in unione Catholicae periclitantis.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

ANNO 1744.

PONT. A. IV. XVIII.

§. 7. Cum autem pro supra dictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotii Propagandae Fidei praepositorum Nobis procedendum esse consenserimus; convocatis eidem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpernis, quae ad praedictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutum inter eas Alternativam, atque electionem Proto-Archimandrita totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prosumus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per praesentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandrita, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respective peractas, quae omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternae charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativae, aliorumque praesentium, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quae in praedicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter iudicio Nostro remisit.

§. 9. Prima occurrit ea, quae pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositae, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli SS. Trinitatis Unitorum, Provincia vero Poloniae pro nova denominatione Divinae Praesidentiae, suam respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniae suam iam pridem obtinere Titulum Sanctissimae Trinitatis, sicuti Poloniae Provinciae aliam habet Protezionis Beatissimae Virginis; duplicis autem generis actus ab eidem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum: in actibus vero peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus Sanctissimae Trinitatis Unitorum; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adiungatur alius Protezionis Beatissimae Virginis Mariae; & ita utriusque Provinciae suus praecedens Titulus conservetur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provinciae Lithuanicae Monasterium Lublinitense cessit Provinciae Poloniae cum aliquibus conditionibus, & signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debet, quousque a Sancta Sede decidatur; utrum alia duodecim Monasteria, quae intra fines Provinciae Poloniae constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniae, praedictae Provinciae Poloniae debeant assignari. Verum in praesenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, praeterquam supra dictam cessionem Monasterii Lublinitensis a Nobis approbati. Circa reliqua vero, posteriores opportunae facti Informationes, a vobis exhibendae erunt; ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quae Nobis comunicatae fuerunt, de possessione apud Provinciam Lithuaniae minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuaniae. Hec nimirum facta discutienda sunt, recognoscendae foundationes, explicandae causae, propter quas Provincia Poloniae eorum cessionem nunc sibi debere contendit; quae omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensa perfici possunt; concordano scilicet factum coram Nostris Nuntio apud Poloniae Regnum residente, vel coram illius Auditor, seu alio Ministro ab eodem deputato, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quae coram ipso utrinque deducuntur, quibus praedictis, minime cupitabimus opportuna resolutionem praeferre.

§. 11. Utque earumdem praesentium transfumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsi praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel eam ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incurrendam.

Dat. die 20. April. 1744.

Darum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

§. 7. Cum autem pro supra dictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos vero cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotii Propagandae Fidei praepositorum Nobis procedendum esse consenserimus; convocatis eidem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpernis, quae ad praedictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutum inter eas Alternativam, atque electionem Proto-Archimandrita totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti prosumus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per praesentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandrita, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respective peractas, quae omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternae charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativae, aliorumque praesentium, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quae in praedicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter iudicio Nostro remisit.

§. 9. Prima occurrit ea, quae pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositae, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli SS. Trinitatis Unitorum, Provincia vero Poloniae pro nova denominatione Divinae Praesidentiae, suam respective desiderium significaverint. Nos vero considerantes, Provinciam Lithuaniae suam iam pridem obtinere Titulum Sanctissimae Trinitatis, sicuti Poloniae Provinciae aliam habet Protezionis Beatissimae Virginis; duplicis autem generis actus ab eidem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios vero proprios singularum Provinciarum; opportune decernendum judicamus, quod actus communes expediantur sub Titulo Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum: in actibus vero peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus Sanctissimae Trinitatis Unitorum; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adiungatur alius Protezionis Beatissimae Virginis Mariae; & ita utriusque Provinciae suus praecedens Titulus conservetur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quod Provinciae Lithuanicae Monasterium Lublinitense cessit Provinciae Poloniae cum aliquibus conditionibus, & signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debet, quousque a Sancta Sede decidatur; utrum alia duodecim Monasteria, quae intra fines Provinciae Poloniae constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniae, praedictae Provinciae Poloniae debeant assignari. Verum in praesenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, praeterquam supra dictam cessionem Monasterii Lublinitensis a Nobis approbati. Circa reliqua vero, posteriores opportunae facti Informationes, a vobis exhibendae erunt; ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quae Nobis comunicatae fuerunt, de possessione apud Provinciam Lithuaniae minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuaniae. Hec nimirum facta discutienda sunt, recognoscendae foundationes, explicandae causae, propter quas Provincia Poloniae eorum cessionem nunc sibi debere contendit; quae omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensa perfici possunt; concordano scilicet factum coram Nostris Nuntio apud Poloniae Regnum residente, vel coram illius Auditor, seu alio Ministro ab eodem deputato, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quae coram ipso utrinque deducuntur, quibus praedictis, minime cupitabimus opportuna resolutionem praeferre.

§. 11. Utque earumdem praesentium transfumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsi praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 12. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel eam ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum eius se noverit incurrendam.

Dat. die 20. April. 1744.

Darum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Public. die 7. Maji ejusdem Anni.

ANNO 1744.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut praefertur, in unam Congregationem sic constituta, & coherentiter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, praedicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandrita directione, & regimine unia fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabilendam, & ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quae se ad eandem adjungere optarent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diocesisbus Uladimiriensis, Lucecoriensis, Chelnicensis, Leopoliensis, & Premisliensis adhuc relicta erant, quae & omnino separata ab ea Congregatione, & singula seorsim sine ulla unione vivebant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papae XI. coacta in Civitate Zamocifana Synodo Nationali Archiepiscopo Edesta, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicae Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, praedicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri deberent; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub praesidentia Metropolitanum, & cum assistentia Proto-Archimandrita Congregationis Sanctissimae Trinitatis, ut pro omnia ordinarentur, & constituerentur, quae ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticae Discipline summopere profuturum, si omnia Monasteria, quae Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitationis ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, praevio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandae Fidei negotiis praepositi, Synodum Zamocifaniam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis praerit fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopolis Capitulum Generale, praesidente Archiepiscopo Metropolitano; & adstante praedicti Congregationis sanctissimae Trinitatis Proto-Archimandrita, ac Monasteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum praeter veterem Congregationem Provinciam Lithuaniae, Sanctissimae Trinitatis nuncupatam, nova haec efformata fuerit Provincia Russiae, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimae Virginis.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotii Propagandae Fidei praepositorum sub die 1. Maji Anno 1741. facile conjecimus, non levis momenti diffensionis inter veterem, & novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eidem occurreretur; cum ea jam quaesilio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio & distincto Proto-Archimandrita subesse deberet, an vero alteri Congregationi Lithuanicae unienda, & illius Proto-Archimandrita, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basilianis, subicienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quod ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogere Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandrita: Huic vero Capitulo praesideret Metropolitanus Russiae, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaeque plura constituta fuerunt, quae legi possunt in Decretis sub praedicta die emanatis. Atque inter caetera, supra dicti Apostolicae Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas praefatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandrita constitui curaret, cujus Alternativae initium a Provincia Lithuaniae desumeretur.

§. 6. Cumque praedictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indicarit in Civitate Dabnensis, de mense Maio Anno 1743. Metropolitanus Russiae in eo praesidente, atque interveniente Episcopo Zeno-politano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constituta fuit unica Congregatio, ex duabus praefatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandrita; supra dicta et-

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Quorum Congregatio SS. Trinitatis existit a temporibus Urbani VIII.

Elogium Ordinis Monachorum Basilii Magni Rutheni.

Nationi Ruthenae laudes temporibus Clementis VIII. in unione Catholicae periclitantis.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

Ex duabus Congregationibus unam confici statur, sub appropositi legibus.

ANNO 1744. **§. 11.** Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe resideat, necnon Alummatum, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud poro constat. Urbanum Papam VIII. de Anno 1641. in instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguum pro Hospitio fundando comparasse, ibique Ados extraxisse pro Procuratore Generali, cuius etiam sustentationi annum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin prima supra dicta Ecclesia concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum coalescerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Polonica in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quae ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polonica componitur; cumque, iuxta leges alternativae inter ipsas constitutae, Procurator Generalis modo ex Provincia Lithuana, modo vero ex Provincia Polonica eligi debeat; aequitatis ratio postulat, ut in praedicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polonica assumatur; quandoquidem Procurator Generalis, five ex Lithuana, five ex Polonica Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utriusque Provinciae compositae.

§. 12. Quia vero pro eisdem Aedificiis in eam statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum aeris alieni contractum, quod adhuc extolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; & nullam quidem expensam rationem habendam esse iudicamus, vel quia id ex priorum largitionibus collectum extitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia Lithuana; quod autem reliquum est aeris alieni, postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

§. 13. Quo vero ad Alummatos: cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Graeco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignari reperiantur, statuimus, quod huiusmodi Alummatos ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter eorumdem Alummatos aequaliter dividantur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciae renunciant proprio iuri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandritae: id quod locum dedit huiusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi debet simplex Monachus professus, nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostris, atque huius Apostolicae Sedis iudicio, utrum id, quod in praesenti actu fuit, semper deinceps servari debeat, quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatis ad eandem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cuius illustre specimen Abbates hac occasione praebuerunt. Opportunum quoque censemus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini praesidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire didicerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a Jurisdictione Proto-Archimandritae exempti esse, & Metropolitanano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac quaestione sententiam profert posse iudicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius praedictum exorbitat. Ubi enim Abbates immediate Metropolitanam jurisdictionem subiciantur, eorum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandritae; ubi vero eidem jurisdictioni Proto-Archimandritae subesse iubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in

perpetuum ab omni iure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum praesertim in praecedentibus Decretis reperimus exclusio fuisse ab huiusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

§. 15. Hic igitur occasio se offert differendi de eo, quod paulo ante innumis; an scilicet Abbates Metropolitanano, vel potius Proto-Archimandritae, immediate subiecti esse debeant. In vestris poro Congregationibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrita omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat; sed ubi Monasteria Abbatis iura, jurisdictionem exercent, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subiecti esse debent Metropolitanano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisset reperitur, onus sit Proto-Archimandritae omnia referre ad Metropolitanum. An vero praecedentia Abbatis competat super ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, in iudicio Apostolicae Sedis specialiter a Vobis reservatum fuisse conspicimus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur quaestio: altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem: vel Proto-Archimandritae; vel Metropolitanano; altera circa eorumdem Abbatum praecedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea, quae minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monachis Proto-Archimandrita praecedat Abbates; cum minime fandum sit, in huiusmodi actibus Monachis, Religionis ipsi Religionis suae Capitis antequam; extra vero actus Monachos, solum servari praecipimus; ita ut, si extra praedictos actus, usus invaluit, quod Abbas praecedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem praecedentiam pertineat; si vero de praeterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem praecedat, id ipsum deinceps servetur. Nec enim absolum Vobis videri debet, quod unus alterum praecedat in aliquibus circumstantiis, in aliis vero idem alteri praecedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostris passim facitari conspicimus. Si quidem inter Canonicos Basilicorum Urbis, quum alibi sint, Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos praecedunt; Vicarius autem repraesentans personam Cardinalis Archiepiscopi, qui Basilicae Caput est, quamvis idem simplex Praelatus sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, praedictos Canonicos, & Episcopos praecedit; extra Chorum vero, & extra actus Capitulares, infra eosdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu praefectus; sed hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos non vero supra Decanum, quamvis hic plerumque Clericus existat: quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulae Advocato, in omnibus decedit.

§. 17. Ad aliam propositam quaestionem nunc redeunt, quae circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritae, vel Metropolitanano adjudicandam versatur; memores Vos esse patamur, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitanam supra Monachos admittam fuisse, verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi iura Metropolitanam in Monachos exemptos praesentantur; ex quod procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitanano, sed Proto-Archimandritae immediate subesse debere. Visum est, rectum gubernandae Religionis ordinem minime subistere posse, ubi Abbates a Metropolitanano, non autem a Proto-Archimandrita immediate penderent: quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, quae Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam res ipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita vero, ubi controversiae in Monasterii exortae Metropolitanam iudicio, & sententiae reserventur.

§. 18. Inspecis praeterea Ecclesiae Occidentalis Canonibus, eidem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropolitanam in ea Monachorum Monasteria, quae in Dioecesi Episcoporum Suffraganeorum sita, reperiantur; quandoquidem Monasteria, quae non habent privilegium exemptionis, & immediate subjectionis Sedi Apostolicae, non quidem Metropolitanam, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse iubentur. Sacrum vero Tridentinum Concilium adeo sollicitum fuit, ne Metropolitanam Jurisdictionem exererent in Suffraganeorum Dioecesi, ut, praeter peculiaris ipsorum Dioecesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesias Cathedralis atque Dioeceses ab ipsis visitari permittatur, quam ubi id a Concilio Provinciali eidem mandatum fuerit.

§. 19. Neque omnia fuit accurata in Orientali Ecclesiae leges disquisitioni; & quamvis, iuxta eorumdem praescriptum, agnovimus, Monasteria, & Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchae autem competere jus Stauropegii, nimirum figendae Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo leguebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum petiariam Dioecesein, in aliquo Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchae immediate subiectum, atque ab Episcoporum localium Jurisdictione omnino exemptum remaneret; Artamen huiusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo seculi tale quidpiam ab eis attentatum fuit, id veluti alieni iuris usurpationem habitum fuisse conpleximus. Illud vero potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supra dictam Synodum Zamotsciae habitam studiose quidem curasse, ut Monasteria Ordinis S. Basilii Provinciae Polonicae in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subiecti debere Apostolica Sedes iudicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini praescriptum.

§. 20. Haec nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropolitanum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiae Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis in Specimen Decreta quadam Congregationis de Propaganda Fide, & quaedam Literae Urbani Papae VIII. Praedecessoris Nostris, in quibus Metropolitanam iura tam in Monachos, quam in Abbates intacta referuntur; cumque plura Nobis allegata fuerint Adae, tum Synodorum, tum Capitularium, in quibus praedicta iura Metropolitanam admittantur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in *Causa Kiovan. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, & resoluta die 12. Septembris Anni 1739. necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quae comprobantur, & admittuntur fuisse jus Metropolitanam iuris, qui per suos Delegatos visitari iusserat, quam etiam condemnasset Abbatem cuiusdam Monasterii extra propriam Dioecesein constitutum, utpote quod vel in Dioecesi Luceorin, vel in Uladimirensi situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quaeque ad Metropolitanum attinet non minus Dignitate, quam virtutibus insignem, caute, & ad reditissimam iustitiam normam procedere volentes, non adhuc proinde huiusmodi quaestione, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitanano, vel Proto-Archimandritae immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censuimus; quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, praestabitur statim ac, vel ipsi invenierimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

§. 21. Interim vero decernimus, ut in Monasteriis Abbatis iura Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum, Metropolitananus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interiori omne Religionis gubernium eidem Religionis, & Proto-Archimandritae relinque, reservatis sibi petere afferunt. Inter haec autem, dum Metropolitananus rationum momenta, quae ab ipso sunt, atque

ANNO 1744. **§. 22.** Ad reliqua nunc peragenda, quae a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiae praestare debeat in manibus Metropolitanam, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, secundum omnia iura, Constitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apostolica lata; post huiusmodi verba, etiam hae alia per Vos addenda esse praecipimus, nempe: *Et juxta praescripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri &c. quibus idem Proto-Archimandrita, & Religio manifeste obligetur ad observantiam, & executionem eorum omnium, quae in hifce Nostris literis continentur.*

§. 23. Vita sancto Proto-Archimandrita, decretis, quod primus Consul Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, reger cum scitu Metropolitanam Religionem; deindeque ea subiungitur, quae intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque praesentis vocum: *reger cum scitu Metropolitanam Religionem;* alias haece substituetis: *reger Religionem, corriorato prius de obitu Proto-Archimandritae Metropolitanano, eique servato debito honore, & reverentia.*

§. 24. Illud vero pro recta Monasteriorum utriusque Provinciae Lithuanicae, & Polonicae disciplina sapienter constituitis, ut Orientalis Ecclesiae usque, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Ceremoniae in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quod olim, quum ad Kioviensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Graeco de Urbe educatus, institit coram sel. record. Paulo Papa VI. Praedecessore Nostris, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615, nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctae Sedis nuper adjuudis imponit esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiae Latinae Ritum amplecterentur. Cum autem Nos elapso proximo anno 1741. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Gracorum Melchitarum, caeteroque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchae subiectos, in qua plura disponuntur circa abstinencias & jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiae; volumus, ut illius quoque mentionem faciat, & praedicto Decreto huiusmodi verba addat: *Juxta Epistolam Decretalem SS. Domini Nostri &c. quae fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta poena privationis vocis activae & passivae, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiae Orientalis usum, consuetudines, Jejunia, Ritus, & Ceremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque iusta & urgente causa, concedere audeant.*

§. 25. Inter Officiales Religionis, quod ad Procuratorem Generalem attinet, optime in Vestris Constitutionibus decrevit, ut alternis vicibus ex Lithuanica, & Polonica Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quae sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, & in eius electione servetur alternativa; ita ut, quies Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuanica, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provinciae Polonicae, & contra; Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegisset ex Provincia Lithuanica, minime electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quod pro currenti quadriennio Proto-Archimandrita cum Consulibus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provinciae Polonicae.*

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciae minime a Vobis neglectam fuisse cognoscimus,

Juramentum Proto-Archimandritae post electionem obedientiae praestatur.

De regimine Ordinis defuncto Proto-Archimandrita.

Disciplina Ecclesiae Orientalis a Monachis observanda servanda, sub penis &c.

Jurata quoque observantia Decretalis SS. D. N. Gregorius post hunc a. 40.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctius praescribitur.

Proto-Archimandrita etiam per se ipsam Monasteria visitare possit.

De sumptibus in Aedes Hospitii erogatis.

Alummatos in Collegiis Pontificis ad utramque Provinciam spectare.

De iure passivo Abbatis ad manus Proto-Archimandritae resoluto differatur.

Exclusio in tertia Resolutione non proficiat.

PONT. A. IV.

Capitulum Generale decernit circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archimandrita, vel potius Metropolitanano.

Proto-Archimandrita praecedat Abbates in Actibus Monasterii.

In reliquis serventur solentia.

Exempla praesentibus praecedentia.

Jurisdictione Proto-Archimandritae in Abbates inferiori rebus regimini Ordinis.

Canones Ecclesiae Orientalis Metropolitanano non subjungatur.

Neque Synodi Zamotsciae decessio.

Fundamenta iuris a Metropolitanano praesentibus ob qua resolute non differatur.

Firma inter Monasteria iurisdictione Proto-Archimandritae in Monachos, & bonum Monasterii.

Metropolitanam iuris in personas Abbatum.

ANNO 1744. mus, quam eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo vero ad Proto-Archimandritam, statuis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquid Monasterium per Vistationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevit, ut idem Proto-Archimandrita per ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in prædictis casibus per alium visitare teneatur, nisi in profectione videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque prædictam Resolutionem ita corrigetis; ut, ubi in casibus supra expressis Vistationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem five per se, five per alium visitare.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisit, quorum suffragium tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, & Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem sint ex Provincia Lithuana, quot erunt ex alia Provincia Polonica; five, uno verbo, nisi inter utriusque Provincie Vocales æquitas constitutur; nunquam recte subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Votantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulum præsentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium interiorum electione, addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui iam electus fuerit, suffragio.

§. 28. Quia vero electus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, & locorum distantia, nequaquam recte haberi, seu desini posse videtur; Idecirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cuius zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut una cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi Vocalium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

§. 29. Huic autem Epistolæ Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Ruffinæ Metropolitanum, cuius eximia virtus, atque ardens Religionis Catholicæ studium, sinceræque devotio erga Apostolicam Sedem, & sæpe alias, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est, ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse iudicemus gravioris momenti negotium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint. In hujusmodi rerum statu, Canonice Leges præcipiunt, plurimum Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commode congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter hucusque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos id ipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, & opportunas impertimus) ut simul cum Proto-Archimandrita, & Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, ejusdemque Provincie Consultorio, ad hujusmodi tenuiorem Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sane proficuum opus ipsius cura, ut confidimus, recte periciendum, ubi ad Apostolicam Sedem ipsius relatio deferretur, auctoritate Nostra comprobare, & confirmare non dubitavimus.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandritæ in supramemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, qua Monachi Provincie Lithuanie ipsam acceptarunt, ab ea, qua usi sunt Monachi Provincie Poloniæ. Siquidem illi absolutam obedientiam, & subjectionem Pro-

Votantium numerus pro Cap. Gen. præsentat.

Eorum electus ratio non committitur Episcopo Zenopolitano.

Metropolitani Ruffinæ laudes.

Eidem commendatur Monasteriorum ad paupertatem redacta, cum consilio etc.

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archimandrita, sub conditione.

to-Archimandritæ jurarunt; hi vero hujusmodi conditionem apposuerunt: Si dicitur *Electus cum expostis ad approbandum Sanctæ Sedis Apostolicæ Constitutionibus approbabitur; neque minus suum exerceat in Provincia Tolona, non promulgata a Sanctæ Sedis Apostolicæ approbatione.*

§. 31. Et sane Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse, a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provincie Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuanie electo Proto-Archimandrita præstiterat. Verum quum illud Nobis minime suaderi possumus, cunctationem hujusmodi originem ducere ex defectu debite observantæ erga Sanctam hanc Sedem, in qua colenda, & observanda insignes semper præbuerunt Poloniæ Nationis Alumnus; libenti animo addidimus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserunt, excusatione dignam Nobiscum reputemus: Omnisque morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, eisdemque coram Nobis haberi volumus; minimeque obstantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus vis æquo undique obruitur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones expofuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maxime opportunas, & necessarias esse iudicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatae sint, minime dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod jam Lithuania Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret; non sine magno profecto animi Nostrî dolore ad ea Nobis deveniendum esset acriter juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem legibus contra inobedientes districte constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, jam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide præfectus est Venerabilis Frater noster Vincentius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petrus Episcopus Prænelinus, cuius adeo illustre nomen ubique est, ob multa & prolicua Opera ab ipso conscripta, & publicis Typis divulgata. Horum vero negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam bene rebus Vestris consultum sit, per hujusmodi laudabilem Fratrum Nostrorum indulgentiam, atque peritiam; quorum profecto operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quum pro reliquis, pendendum adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostrî instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermittendi non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, die 11. Maji MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

PONT. A. IV. IC.

Pontifex id improbat, & absolute obedientiam imperat, committit canonicis penis etc.

Cardinales Congregat. Præsentem, & Civitate Romanam commendent.

Ad alteriora providenda promittit.

Dat. die 11. Maji 1744.

DE.

PONT. A. IV. IC.

DECLARATUR

Questiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, propositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostelle.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium. SI Fratemitas Tua secum reputabit quot gravissimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, profus Nos tenet imposta tenuitati nostræ sollicitudo omnium Ecclesiarum, non sane mirabitur tandiu sibi procrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superloris Anni MDCCXLIII. Maji, & XXI. Augusti, quibus intra legitimos fines coercivimus invalenscentem Ecclesiasticæ jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispaniam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatus ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram præsto habet.

§. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatis Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac restrainere paucorum nimis ingenio scientium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent, nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejuniandi regula; tamen eximia paternæ caritate complectimur adeo observantissimos Hispanæ Sedis Hispanos, tantique factibus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipsi questiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

I. Utrum, quæ in anedditis nostris literis in forma brevis de unica confessione, & de epulis non permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præcepto præbeantur?

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vitæ, sub gravi teneri easdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adjectis conditionibus, videlicet unica in diem confessione, & non permiscendarum epularum. Eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas condiciones implendas obligari.

II. An si, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vestrota nesciunt, ea quantitate carnis vesci, quæ jejuniandis permittitur?

Respondemus; non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes recte meticolosæ conscientia.

III. An qui jejuniis tempore vesci carnibus permittuntur, & unica confessione uti debent, horum jejuniandis præscriptam servare opus tunc habeant?

Edicimus, observandum iis esse.

IV. Quoniam sint epula licita, quæ restant cum interditiis conjungi?

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permittuntur esse carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdicit esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicitur iis, quibus datur tantum facultas adhibendi ova & lactinia.

V. An præceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimalis complectatur?

Affirmatur completi.

VI. Utrum hæc lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciate edere possunt ova, & lactinia?

Rescribimus: Nihil in prænuntiatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem strictè, & considerate perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quæpiam excusatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis tibi legibus.

ANNO 1744.

VII. Utrum memorata duo præcepta urgeant extra Quadragesimam?

Respondetur, urgere extra Quadragesimam utrumque præceptum; illud scilicet unica confessionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad hæc positata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interditiis, ut in quarto posulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicitum quicquid apud vos ex nostris scriptis nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Quia quidem in re laudavimus, consilium tuum interrogandæ supremæ Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbundas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tum, nisi e Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendissima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei tructum Hispania sibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhaurendi argumenti sollicitudine, nullus fiat differendi ambigendi modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputantia emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolicæ scopum, quo tendant, aperte demonstrent, & illic promptè dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præsentis negotio plura dubitarunt, nodum sibi exsolvisset. Patebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jejunii fines prætergressi, & non parum obliiti illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus infensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis questionibus constitutum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissima undique circumstanti curæ, non parum temporis occupasset: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rem vobis iter monstrandam, in posterum simul præcaventes, quomodo in hujusmodi questionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod factum ex animo, præcipue benevolentia nostra pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XVIII. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

J. Vincentius Lucchesinus.

Cerram coram demon. Atque ad coecendam opitiam licentiam.

Dat. die 8. Julii 1744.

DE INDULTIS APOSTOLICIS

Eligendi Confessarii ab Ordinario approbati pro absoluntione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudentis Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentiam, curæ in præsentibus saltem, ad salutem animarum servandam, & ipsorum Fidelium disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverfo hominum abusu, traduci posse vererem. Quapropter, pro eo, quod Dei nutu suscepimus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, pro eo, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis me-

Premiam. Pontificis cura in præsentibus saltem, ad salutem animarum servandam, & ipsorum Fidelium disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverfo hominum abusu, traduci posse vererem.

tam